

172. Dragostea

1. Chiar de-aș vorbi în limbi, în orice fel de grai
Și n-aș avea al dragostei har,
Aș fi ca un chimval ce sună zgomotos
Sub ciocănele ce cad și sar.
2. Chiar de-aș rosti mereu descoperiri cerești,
Chiar de-aș putea munți grei să despici,
La ce mi-ar folosi în viața cea de veci
Când, fără dragoste, nu sunt nimic?
3. Chiar dacă-aș vrea să-mpart la cei flămânzi și goi
Tot ce-am putut să strâng pe pământ,
Chiar dacă-ar fi să mor pe rugul celor sfinți,
Tot, fără dragoste, sunt nimic!
4. Cine răspunde blând chiar unui om vrăjmaș,
Chiar unui om viclean și barbar?
Și cine iartă tot, acoperind greșeli?
E focul sfânt, e dragostea doar!
5. Vor înceta curând și proorocii și limbi,
Tot ce-i „în parte” se va sfârși,
Tot daru-ncepător se va topi cândva,
Dragostea, însă, nu va pieri!